

benhavn, maa ogsaa gjælde enkelte af de større Kjøbstæder. Der vil vanskeligt kunne drages en Grændse i saa Henseende. Derfor havde jeg egentlig nærmest tænkt mig, at man skulde give Afgang til at gjøre Undtagelse for Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, og saa havde jeg for Resten ikke noget imod, at Lovens Regler kom til at gjælde alle Landkommuner, selv om der var Sundhedsvedtægter i dem. Men naar Udvalget har anset det for rettere ikke at opretholde den Forskjel og ogsaa lade for Landkommunerne den Bestemte gjælde, at Sundhedsvedtægter, hvis Bestemmelser efter Ministerens Skjøn ere lige saa fyldestgjørende som Lovens, skulde kunne træde i Stedet for Lovens Regler om Tilfynet § 1, skulde jeg heller ikke have Noget derimod, at indvende, og jeg vil derfor tillade mig at anbefale det af Udvalget stillede Forslag. Endringsforslag Nr. 2, 3, 4, 5 og 6 gaa jo alle i Retning af at udelukke af Loven den Medvirkning af Politiet, som oprindeligt var foreslaaet. Paa dette Punkt er det, jeg har ment, man burde imødekomme dette Thing, medens jeg har troet, at man paa andre Punkter maatte imødekomme det andet Thing, naar man vil have en Lov ud af det. Paa dette Punkt har jeg som sagt ment, at man burde imødekomme dette Thing, fordi jeg tror, at denne Medvirkning af Politiet, som efter min Mening er ganske nødvendig i større Byer, fordi den fornødne Personalfundstab ikke findes andre Steder og ikke let kan indhentes ved andre Midler, vil have mindre Betydning paa Landet. Derfor har jeg ikke Noget imod, at Lovforslagets Regler paa dette Punkt blive formulerede, som Udvalgets Flerlertal foreslaar. Jeg skal altsaa være rede til at gaa ind paa Endringsforslagene under Nr. 2, 3, 4, 5 og 6. Hvad Nr. 7 angaar, har jeg heller ikke Noget at erindre imod, at man forandrer „Politiet“ til „Ovrigheden“. Dette forekommer mig at kunne være betænkelig, og det skal jeg derfor anbefale. Hvad nu endelig Endringsforslaget under Nr. 8 angaar, maa jeg fraraade dets Vedtagelse, fordi jeg frygter for, at det vil lægge Lovens Istandbringelse Hindringer i Veien, og mig forekommer det, at det dog, hvorledes man end betragter Sagen, ikke Noget af den Vigtighed, at man derfor skulde stille Lovens Tilstedekomst i Fare. Oprindeligt — vil jeg bemærke — var det jo forresten slet ikke paa-tænkt, at Loven skulde angaa de Pleiebørn, der anbringes af Fattigvæsenet. Oprindeligt var det jo egentlig kun Tanken, at Loven skulde angaa de privat udsatte Pleiebørn, det var egentlig Tanken, at Fattigvæsenet, som jo ere at anse for offentlige Autoriteter,

ikke skulde undergives det heromhandlede Tilfyn, men selv skulde kunne udøve det fornødne Tilfyn. Dette er nu imidlertid under Sagens Gang blevet forandret derhen, at man har ment, at ogsaa de af Fattigvæsenet udsatte Børn kunde komme ind under Lovens Tilfyn. Naar jeg nu altsaa mener, at man for Kjøbenhavns Vedkommende kan lade det have sit Forbliven ved det Gjøldende, skal jeg gjøre opmærksom paa, at jo for det Første den Betænelighed, som der ellers kunde være derved, bortfalder ved, at Lovens Gyldighed er indskrænket til en temmelig kort Frist, idet Loven jo kun skal gjælde indtil 1ste April 1895. Jeg tror ikke, at der selv fra dem, der ellers kunde have Tvivl om denne Bestemmelse, kan være nogen stor Betænelighed ved for Kjøbenhavns Fattigvæsens Vedkommende at lade det blive ved det Gamle i den Tid. Men dernæst vil jeg fremhæve, at selv om det maatte antages, at Loven kunde føres igjennem paa den Maade, at det andet Thing gav efter paa dette Punkt, frygter jeg for, at deraf vilde flyde en anden mindre heldig Følge, som jeg ikke ser, man paa nogen Maade kunde forebygge, nemlig den, at Kjøbenhavns Kommune vilde høre op med at anbringe sine Pleiebørn paa Landet, men kun vilde anbringe dem indenfor selve Stadens Grændser. Da jeg nu antager, at det i det Hele taget er det Gavnligste, at disse Pleiebørn anbringes paa Landet, som Tilfældet i Almindelighed nu er, vilde jeg ogsaa fra det Synspunkt anse det for meget uheldigt at vedtage her en Forholdsregel, som man kan være forberedt paa, vil blive modtaget med en bestemt Uvilje af Kjøbenhavns Magistrat. Men det, som jeg i Særdeleshed vil fremhæve, er, at naar man ønsker at faae en Ende paa denne Sag og faae denne Lov igjennem, som nu har været Gjenstand for saa megen Debat haade i forrige Samling og i denne, tror jeg, at et meget vigtigt Middel dertil vilde være, ikke at fastholde Standpunktet med Hensyn til denne § 8 saue. Det forekommer mig, at det er et Spørgsmaal, der er for lille til, at man skulde lade Loven strande paa dette Punkt. Jeg har den Tro, at naar de Endringsforslag, der ere stillede af Udvalgets Flerlertal, bliver vedtagne, og naar Endringsforslaget under Nr. 8 bliver forkastet, vil Loven uden større Vanskelighed kunde føres gennem endnu i denne Samling, og det forekommer mig, at der, sammenlignet med den nuværende Tingenes Tilstand, hvor der intet Saadant eksisterer, vilde være vundet saa Meget derved, at man ikke bør styde et saadant Resultat fra sig, saa meget mere, som den etablerede Tilstand jo ikke bliver bin-